

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2016. évi május hó 10. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberölés büntette kísérlete miatt **vádlott** ellen indult büntető ügyben a Győri Törvényszék 2015. december hó 3. napján kelt B.37/2015/42. számú **ítéletét helybenhagyja.**

A **vádlott** által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 20.000.- /Húszezer/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék 2015.június 16., december hó 3. napján a nyilvános tárgyalásokon lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként, utóbbi napon hozott fenti számú ítéletével, a 2014. június 5. napjától 6. napjáig őrizetben, azóta letartóztatásban lévő **vádlottat** bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében (Btk. 160.§ (1), (2) bekezdés b) pont).

Ezért 9 év szabadságvesztésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte. Elrendelte a szabadságvesztés börtön fokozatban történő végrehajtását, a vádlott által előzetes fogvatartásban eltöltött idő beszámítását az elsőfokú ítélet meghozatalának napjáig a kiszabott szabadságvesztésbe, valamint, hogy a vádlott feltételes szabadságra a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap bocsátható. A bűnjelek lefoglalását megszüntette és megsemmisítésüket elrendelte. Az elkövetéshez használt kalapácsot elkobozta. Kötelezte a vádlottat 1.768.682.-forint felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész - a bejelentésére nyitva álló három napban - fellebbezést terjesztett elő a vádlott terhére súlyosítás, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás alkalmazása érdekében.

Az elsőfokú ítéletet kihirdetésekor, a vádlott és védője a tudomásul vették.

A fellebbviteli főügyészség Bf.30/2016/1-I. számú átiratában a fellebbezést indokainál fogva fenntartotta és indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását, ennek keretében a bűnösségi körülmények korrekciójával, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés, illetve mellékbüntetés tartamának súlyosítását. Egyebekben a tényállás helyesbítésére és az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az átiratban kiemelésre került, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával lefolytatott bizonyítás eredményeként, hiánytalan és megalapozott tényállást állapított meg. Az elsőfokú ítélet 4. oldal hetedik bekezdésében rögzített részének mellőzésével helyesbítendőnek tartotta a tényállást, mivel álláspontja szerint az indokolás körébe tartozó megállapítást tartalmaz. Egyetértett a vádlott bűnösségének megállapításával és a cselekmény jogi minősítésével. Az alkalmazott büntetés vonatkozásában kitért arra, hogy a törvényszék enyhítő körülményként vette figyelembe a vádlott enyhe szellemi leépüléssel ötvözött személyiségzavarát, holott ez a beszámítási képességét nem korlátozza, illetve nem zárja ki, így annak mellőzését indítványozta. A cselekmény kísérleti szakban maradása annak befejezett és közeli volta miatt, csak enyhe nyomatékú enyhítő tényező lehet. Ezekkel a korrekciókkal, a súlyosító körülmények nagyobb nyomatékára figyelemmel, indokoltnak tartotta, hogy a vádlottal szemben a különös részi minimumot el nem érő szabadságvesztés, illetőleg a mellékbüntetés másodfokon súlyosításra kerüljön.

Az ítélőtábla nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban írt indítványt a súlyosítás, valamint a tényállás és a bűnösségi körülmények helyesbítésére vonatkozóan fenntartotta. Rámutatott, hogy melyek azok a súlyosító körülmények, amelyek miatt az egyéni prevenció érdekében, a büntetési tételkeret alatt kiszabott büntetés súlyosítása indokolt.

A súlyosító tényezők körét indítványozta kiegészíteni azzal, hogy a vádlott idősebb korú nő, alattomos módon és emellett kitartóan bántalmazott. A sértettet a házban kalapáccsal, a teraszon pedig ököllel megütötte és vissza akart jutni a lakásba. A sértett nem számított a támadására, amikor behajolt a hűtőbe. Az ölési cselekmény befejezett kísérlet, mindent megtett ugyanis a vádlott, hogy az eredményes legyen, ezért enyhítő nyomatéka rendkívül csekély. A vádlott fizikai állapota valóban leromlott, 78 éves volt az elkövetéskor, de ez a két körülmény nem ad okot az enyhítésre, viszont a súlyosító körülmények nagyobb száma és nyomatéka indokolja, hogy a törvényi minimumot legalább elérő, vagy azt meghaladó tartamú szabadságvesztés kerüljön kiszabásra. Figyelembe kell venni azt is, hogy a vádlottat

el nem évülő bűncselekmény miatt, halálra ítélték, kegyelmet kapott, majd szabadulása után újabb élet elleni bűncselekményt követett el, amely szintén kísérleti szakban maradt.

A védő perbeszédében az ügyészi indítványra reflektált és a büntetés helybenhagyása érdekében kiemelte, hogy a védenca javára értékelhető enyhítő körülmények - kora, egészségi állapota, enyhe szellemi leépülése, a cselekmény kísérleti szakban maradása - számosak, emellett az elsőfokú bíróság figyelembe vette az előéletét és a cselekmény tárgyi súlyát is. A kiszabott kilenc év szabadságvesztés, aminek letöltését számára kedvezményként, börtönfokozatban rendelte el, lényegében életfogytig tartó büntetést jelenthet számára. Álláspontja szerint a büntetés súlyosítását az sem indokolja, hogy kísérlet esetén, a büntetési tétel alsó határától kétszeres leszállásra is lehetőség ad a jogalkotó.

A sértetti hozzátartozó felszólalásában az első fokon kiszabott büntetést enyhének tartotta tekintettel arra is, hogy a szabadságvesztésből feltételes szabadságra bocsátható.

Az ítéletábra a bejelentett ügyészi fellebbezés alapján, a Győri Törvényszék ítéletét a megelőző eljárással együtt, a Be. 348.§ (1) bekezdés szerint teljes körűen bírálta felül, amely kiterjedt az eljárás törvényességének, a tényállás megalapozottságának, valamint a fő és járulékos kérdésekben hozott döntéseknek a vizsgálatára.

Ennek eredményeként a súlyosításra irányuló fellebbezésnek és fellebbviteli főügyészség indítványának nem adott helyt.

Elsődlegesen megállapította, hogy a törvényszék olyan hibát, mulasztást, ami az érdemi felülbírálatot akadályozná, illetve amelyet a másodfokú eljárásban szükséges lett volna orvosolni, nem vétett.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályoknak megfelelően, hiánytalanul folytatta le a bizonyítást, eljárásának törvényességét az érdekeltek nem kifogásolták.

Vizsgálta az ítéletábra a nyomozati munka törvényességét is, hisz amennyiben a bizonyítékok beszerzése során a nyomozóhatóság az eljárási cselekményeket nem a büntetőeljárás törvényben előírtaknak megfelelően végezte, az ezekre épülő bizonyítékokat a bizonyítékértékelésből ki kellene rekeszteni. Mivel jelen ügyben a helyszíni szemle, nyomrögzítés, lefoglalás, kihallgatások, egyéb felderítő munka kapcsán a nyomozóhatóság részéről mulasztás nem állapítható meg, a beszerzett

bizonyítékok jogszerűen kerültek a bizonyítéki körbe, a másodfokú felülbírálat valamennyi, mérlegelési körbe bevont bizonyítékra kiterjedhetett.

Az ügyben már a nyomozás kezdetén, forró nyomon beszerezték azokat az adatokat, amelyek mentén a vádlott személyét - mint elkövetőt - meg lehetett állapítani. A sértett a segítségére siető tanúknak és a rendőröknek elmondta, hogy a faluban „vodkás P.” néven ismert személy volt a bántalmazója. A vádlottat az elkövetéshez közeli időpontban 11.30 órakor a lakóhelyén elfogták. A rendőrfőnök 11.20 órakor megkezdte a helyszín biztosítását, 12.09 órakor megkezdett helyszíni szemlén a nyomokat rögzítették, ennek során a sértett lakásában vérvizet találtak a bejárati ajtó kilincsén, a terasz, előszoba, étkező aljzatán, a hűtőn, az előszobai kanapén fellelték a vérrel szennyezett kalapácsot. Ezek a helyszíni szemle során beszerzett adatok voltak később a személyi bizonyítékokkal összevethetők a bizonyítási eljárásban.

A sértettet a mentőszolgálat 11.33 órakor szállította kórházba, a vádlott hozzájárulásával készített felvételtől - a rendőri jelentés szerint - azonosította a támadóját, vizsgálatokor a vele történetekre emlékezett, az ellátásáról kiállított orvosi dokumentumok tartalmazzák a bántalmazásával összefüggő sérüléseit. Mindezekre az adatokra épül az orvosszakértői bizonyítás, amelynek megállapítása szerint, a sértett koponyáját négy, legalább közepes vagy nagy erejű direkt tompa erőbehatás érte, a nyakszirteit és bal mutatóujját szintén közepes vagy azt meghaladó nagy erejű direkt tompa erőbehatás, a törést nem okozó sérüléseknél kis-közepes erőbehatások érvényesültek. A sérülései létrejöhetnek eszközzel mért ütés következményeként, az orvosszakértők a helyszínen lefoglalt kalapácsot, mint a sérülések okozására alkalmas eszközt véleményezték.

A nyomozati szakban kihallgatták a vádlottat, a sértettet, azokat a személyeket, akik közvetlenül a bűncselekmény elkövetése után a segítségére siettek, így a telefonon felhívott fiát **1. tanút**, **2. tanút** és **3. tanút**, **4. tanút** aki a kiállítását meghallotta, a vádlott lakókörnyezetében élő **5. tanút** és **6. tanút**. Elrendelték a vádlott szembesítését a sértettel és **5. tanúval**. Szaktanácsadóval véleményeztették a vádlott által a fészerben eldugott hús értékét, amelyről **5. tanú** készített fényképfelvételeket, azt csatolták a nyomozati iratokhoz. Pszichiátriai szakértővel véleményeztették a vádlott elmeállapotát.

A bírósági szakban a tárgyalási jegyzőkönyvekből kitűnően, az elsőfokú bíróság mindezeket a rendelkezésre álló bizonyítási eszközöket hiánytalanul bevonta a bizonyításba, az orvosszakértőket közvetlenül is meghallgatta, akik véleményüket fenntartották. Kihallgatta a tanúkat, a nyomozás során jegyzőkönyvben rögzített vallomások a vádlott és az adott tanúk elé tárta, az okirati bizonyítékokat, szakvéleményeket ismertette. További bizonyítás felvételével adatokat szerzett be a vádlott egészségi állapotára, elrendelte az orvosszakértői vélemény kiegészítését arra nézve, hogy a sértettnél milyen maradandó károsodások maradtak fenn az elszenvedett bántalmazás következtében, illetve arra nézve is, hogy szemproblémái

ezzel a bántalmazással összefüggnek-e, továbbá beszerezte a vádlott korábbi elítéléseire vonatkozó ítéletek, más okiratok másolatait.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eszközökből származó bizonyítékokat egyenként és összességében megvizsgálta, egymással összevetve is elemezte, ennek eredményeként jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott nyilatkozatait a tényállás megállapítás alapjául nem lehet elfogadni és miért a sértett vallomására alapított tényállást. Mérlegelő tevékenysége alapos, nem mutat iratellenességet, téves ténybeli következtetést, egyoldalúságot vagy logikátlanságot.

A vádlottat a nyomozás során négy alkalommal kihallgatták, a nyomozási bíró előtt is nyilatkozott, az elsőfokú tárgyaláson nem tett összefüggő vallomást, de miután az eljárásba bevont bizonyítékokkal szembesült, reagált a kihallgatott tanúk vallomására, észrevételeket tett, a kérdésekre válaszolt. Ezen vallomásértékű nyilatkozataiban érdemében a nyomozás során tett vallomásaira hivatkozott vissza. A vallomások fő tartalmi elemeit kiemelve megállapítható, hogy azokban a bántalmazás teljes tagadásától eljutott az elismeréséig, de a lényeges körülményekre számtalan ellentmondásba keveredett, nyilatkozatai az egyéb bizonyítékokkal ellentétben állnak, előadása alapján a történeteket nem lehet rekonstruálni.

Még a magára nézve terhelő részletekhez sem illeszthető az a nyilatkozata, miszerint nem emlékszik semmire, ennek ellenére védekezésül azt hozta fel, hogy a sértett számára felindultságot okozó kijelentéseket tett. Nyilatkozata szerint nem vitt magával kalapácsot, de elismerte, hogy a sértettet kalapáccsal ütötte meg, viszont nem adott magyarázatot, hogyan került az hozzá. Következétesen védekezett azzal is, hogy nem vitt el húst a helyszínről, holott a fűszerműhelybe elrejtett húst a tanúk megtalálták. Mindezek védekezésének fő irányai voltak, amelyet a bizonyítékokból származó adatok rendre megcáfoltak.

Az ügyben a vádlott nem adott magyarázatot, hogyan történt a sértett bántalmazása, hazaérkezésekor miért ment be a fűszerműhelybe. Semmilyen adat nem utal arra, hogy a sértett pénztartozást követelt volna, részéről sértő kijelentések sem hangzottak el a vádlott irányába. Az elsőfokú bíróság számára rendelkezésre állt a sértett vallomása, aki a vele történeteket lényegében azonosan mondta el közvetlenül a bántalmazása után, a helyszínen érkezőknek, majd a kórházban felvett vallomásában és a bíróság előtt is. A sértettnek ezekben a nyilatkozataiban ellentmondás nem tartható fel, azt számos bizonyíték, így a helyszíni szemle adatai, más személyi bizonyítékok, az orvos, genetikai szakértők véleményei részleteiben alátámasztják, míg a vádlott védekezését cáfolják. Erre figyelemmel, a tényállás alapjául okszerűen lehetett elfogadni. A fiával együtt, tanúkénti kihallgatásaik során határozottan nyilatkoztak, hogy a lefoglalt kalapács nem az övék. **6. tanú** testvére **5. tanú** elmondta, hogy a televízióban bemutatott kalapácsot a testvére felismerni vélte, a bíróság előtt úgy nyilatkoztak, hogy a vádlott több ilyen, a lefoglalt eszközre hasonlító kalapáccsal

rendelkezik, **5. tanú** látta, amikor a vádlott a rendőrök megérkezése előtt bement fatárolóba, ahol pár nap múlva megtalálták elrejtve a megromlott húst. Arra is emlékezett, mikor ment el a vádbeli napon délelőtt hazulról a vádlott, mikor érkezett vissza - ami a sértett megtámadásának idejére esik -, valamint hazaérkezése után begyújtott a kályhába.

A helyszínen rögzített nyomokból és a genetikai szakvélemény adataiból, tényszerűen leigazolt a sértett vallomása, hogy hol történt a bántalmazása, a helyszínen merre mozogtak, milyen eszközzel ütötte a vádlott. **1. tanú, 2. tanú, 3. tanú, 4. tanú** tanúvallomása és a rendőri jelentés tartalmazza, milyen állapotban volt közvetlenül a támadás után a sértett, mit mondott a támadójáról. A bántalmazás módja, a sértett védekezése tekintetében, az objektív orvosszakértői vélemény ugyancsak a sértett vallomását alátámasztó adatokat szolgáltatott. Az elsőfokú bíróság rendelkezésére álló, az orvosi dokumentumokon alapuló orvosszakértői vélemény megerősíti a sértett előadását, hogy többszörös, eszközös ütés érte hátulról, amikor behajolt a hűtőládába a húsert, a szakértők vélelmezték, hogy az elkövetés eszközeként beazonosított és a helyszínen lefoglalt kalapács okozhatta a fején és ujján feltárt töréses sérüléseket.

A szakvéleményt alapul véve rögzítette a tényállásban az elsőfokú bíróság a sértett sérüléseinek elhelyezkedését, jellegét, az erőbehatások mértékét, amelyek okozati összefüggésben állnak a bántalmazása folytán bekövetkezett életveszélyes állapotával.

Mindezekén kívül értékelte az elsőfokú bíróság a sértett kezének mozgáskorlátozottságát, pszichés állapotát, a látásproblémáját, amit a tárgyalási szakban kiegészített orvosszakértői vélemény alapján állapított meg. Az adott szakterületen jártas szakértők bevonásával készült orvosszakértői vélemény leigazolja, hogy **sértett** a bántalmazásával okozati összefüggésben, maradandó károsodást szenvedett, fennáll a bal keze II. ujjának funkcionális zavara és megállapítható nála a poszt-traumás stressz zavar is. Szemészeti károsodása viszont természetes alapú, sorsszerű betegség. A törvényszék ítéletében a pszichiáter szakértői véleményt alapul véve rögzítette a vádlott személyiségzavarát és enyhe szellemi hanyatlását, amely a beszámítási képességét nem érinti. A vádlott egészségi állapotára vonatkozó ítéleti adatok a büntetés-végrehajtási intézettől beszerzett orvosi dokumentumokon, előéleti adatai - amelynek bizonyítása az elsőfokú bíróság részéről komoly feltáró munkát igényelt - a Legfelsőbb bíróság, a Szegedi Fegyház és Börtön megküldött iratanyagán és az erkölcsi bizonyítványon alapulnak.

A fentiekből következően, a tényállás megállapítására minden részletre kiterjedően, a bizonyítékokkal összhangban, megalapozottan került sor, a vádlott büntetőjogi felelősségét megalapozó tények és körülmények tényállásbeli rögzítése hiánytalan.

Az ítéletábra nem osztotta a fellebbviteli főügyészség indítványát, miszerint a tényállásból mellőzni kell, hogy az adott elkövetési mód mellett, milyen jellegű,

milyen szerveket érintő, ezáltal milyen következménnyel járó állapot kialakulásának állt fenn a reális lehetősége a sértettnél.

Az elsőfokú bíróságnak az ítélet negyedik oldal hetedik bekezdésében írt megállapítása - " Az elkövetés módjára, jellegére, eszközére figyelemmel, reális lehetőség volt az elszenvedettnél súlyosabb állapot kialakulására is. Agysérülésnél ugyanis agyduzzanat alakulhat ki, amelynek folyományaként akár a halál is beállhat. " - nem jogi levezetés, hanem a konkrét tényekre alapozott következtetés, ezért ezek rögzítésének a tényállásban helye van.

Az orvosszakértői vélemény tartalmazza, hogy a sértett koponyaalapi törése, az agyzúzódás, a lágyburok bevérvés, közvetetten életveszélyes állapotnak minősül, figyelembe véve ezeket a sérüléseket, az orvosszakértő a tárgyaláson választ adott arra a szakkérdésre, hogy a lágyburok közötti és az agyzúzódásos területen a vérzés bármelyik pillanatban kiterjedté válhat, illetve vizenyőssé válik a környezetük, további vérzés is felléphet, aztán vizenyő keletkezik körülöttük. Mivel a csontos koponyában az agy nem tud tágulni, a beindult biológiai folyamat sokszor visszafordíthatatlan, légzésbénulás lép fel, ami az élet elvesztéséhez vezethet. Vagyis a sértettnak okozott, közvetetten életveszélyes sérülések elindíthatták volna azt az ödémás okfolyamatot, amely a sértett halálához vezethetett volna. Ha a bántalmazásból ténylegesen ilyen nem származik, ezen adatok birtokában felvetődik, hogy testi épség vagy élet elleni bűncselekményt követett-e el a vádlott, ezért a jogi következtetés levonásához a tényállásban rögzíteni kellett az ennek alapjául szolgáló tény, miszerint a vádlott magatartása alkalmas volt a ténylegesen bekövetkezett sérülésnél súlyosabb, akár halálos eredmény okozására.

A bizonyítékok helytálló értékelésével megállapított tényállás mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésben írt megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól, ezért a felülbírálat során is irányadó volt, határozatát az ítéletábra erre alapította.

Az elsőfokú bíróság a tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, cselekményének váddal egyező minősítése a rá vonatkozó jogi indokolással együtt, megfelel a büntető anyagi jog szabályainak.

Az alanyi és tárgyi tényezők együttes értékelésével helytállóan vonta le a törvényszék azt a jogi következtetést, hogy vádlott amikor a magával vitt kalapáccsal hátulról, minden előzmény nélkül rátámadt a sértetre és a fejét - a szakvélemény adatait alapul véve - négy legalább közepes vagy azt meghaladó nagy erejű erőbehatással ütlegelte, majd a teraszra kimenekült sértettet ököllel a fején tovább bántalmazta, aminek következményeként töréses sérüléseket okozott a sértett állcsont üregén, a koponyaalapon, a már védekező sértett ujján, repesztett jellegű, zúzódásos sérüléseket a bal halántékán, a nyakszirttája jobb oldalán, a fejtető jobb oldalán, zúzódásos sérülést a baloldali kézfejen, a szándéka **sértett** életének kioltására irányult, a célzott

eredménybe belenyugodva hajtotta végre tettét. Ezzel a magatartásával akkor hagyott fel, miután a sértett visszamenekült a lakásba és az ajtót bezárta, a csukott bejárati ajtót rugdosva már nem tudott utána menni. A sértett halála azért nem következett be, mert a fejét ért erőbehatások folytán, a koponya csontok törése, a lágyburok közötti és az agyzúzódasos terület vérzéséből olyan agyi nyomásfokozódás nem alakult ki, ami később a légzésének összeomlását okozhatta volna. A vádlott cselekményével vagyoni haszonszerzésre törekedett, a kalapácsot azért vitte magával, hogy a sértett ellenállását könnyebben leküzdve, valamilyen vagyontárgyához hozzájusson. Jelen ügyben az elsőfokú bíróság foglalkozott az ölési cselekmény privilegizált esetként való minősítésének kérdésével is. Mivel bizonyítékok támasztják alá, hogy a vádlottat a sértett javai egy részének megszerzése indította az ölési cselekmény elkövetésére és nem a sértett magatartása váltotta ki, tényállási elem hiányában, ez a cselekménye erős felindulásban elkövetett emberölésként nem minősülhet. Ezért a törvényszék helytállóan állapította meg bűnösségét a minősített emberölés büntetnének befejezett kísérletében.

A büntetés kiszabás körében az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket feltárta és a súlyuknak megfelelően vette figyelembe. Az ítéletábra nem osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját, hogy a büntetés egyéni megelőzést szolgáló célját a vádlottal szemben a büntetési tételkeret alsó határán vagy afölött kiszabott szabadságvesztés és a mellékbüntetés szolgálja, ezért a cselekmény tárgyi súlyát, a súlyosító körülmények túlsúlyát tekintve, szükséges az első fokon kiszabott büntetés súlyosítása. Az ítéletábra egyetértett azzal az indítvánnyal, hogy további súlyosító körülményként kell figyelembe venni az idősebb korú, női sértett sérelmére történt elkövetést, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekményt a gyengén látó sértett többszörös bántalmazásával, alattomos módon valósította meg. Valóban jelentősége van a vádlott előéletének is, hisz el nem évülő élet elleni bűncselekmény elkövetése miatt, 1956-ban halálra ítélték, a büntetést utóbb kegyelemből, életfogytig tartó szabadságvesztés büntetésre változtatták át, melyet 1978. április 2. napján kitöltöttnek kellett tekinteni. Ezt követően 1979. február hó 5. napján jogerősen emberölés büntetnének kísérlete és súlyos testi sértés büntette miatt, újból elítélték, büntetését 1986. augusztus 15-ig töltötte. Szabadulása után 2014. június 5-ig kikerült a hatóság látóköréből, élettársával átlagos életet éltek, életvezetésében nem mutatkoznak normasértések. Amikor 2014. márciusában az élettársa elhunyt, addigi kialakult életvitele, önkontrollja felborult, saját elmondása szerint élettársa rokonai addigi lakásában szívdességből túrték meg, ezt az élethelyzetét az adatok szerint megromlott egészségű, szellemileg hanyatló állapotú, idős vádlott nem tudta megoldani. Mivel a büntetés kiszabásánál a tetтарыos büntetés szempontjait is érvényesíteni kell, az ítéletábrának abban kellett állást foglalni, hogy az első fokú bíróság által is értékelt bűnösségi körülmények és a másodfokon feltárt további súlyosító körülmények mellett és valamennyi büntetékiszabási tényezőt, így a

cselekmény konkrét tárgyi súlyát, a vádlott bűnösségének fokát, az értékelt bűnösségi körülményeket tekintve, a vádlott esetében a büntetési célok mindenképpen csak súlyosabb büntetés kiszabásával érhetők-e el.

A cselekmény tárgyi súlyának megítélésénél nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a haszonszerzésre, mint kiváltó okra volt visszavezethető az élet elleni bűncselekmény elkövetése, a vádlott az élet kioltására alkalmas eszközzel, alattomos módon, többszörösen sújtott le a sértettre, akinek halála az erőteljes védekezésének és a szerencsének köszönhetően nem következett be, nem közeli, de életveszélyes sérülést szenvedett, ami műtéti beavatkozást azért nem igényelt, mert nem indult be a tényállásban írt, akár a halálhoz is vezető élettani folyamat. A vádlott maradandó fogyatékossággal járó sérülést is okozott, a bűncselekmény kísérlete fejezett.

A kísérlethez viszont maga a Btk. 82.§ (4) bekezdése fűz olyan lehetőséget, ami a büntetés enyhítésének irányába hat. Az első fokú bíróság ezen törvényi lehetőségen túlmenően, valamennyi büntetéskiszabási tényezőt figyelembe vette, továbbá mérlegelte azt is, hogy a 80 éves vádlott esetében a büntetés hatása milyen kimenetelű lehet. Maga a tárgyaló ügyész - közvetlenül megtapasztalva a tárgyalások alatt a vádlott személyiségét, egészségi állapotát - az összes körülmény ismeretében, elegendőnek tartotta vele szemben enyhítő szakasszal a büntetés kiszabását és enyhébb végrehajtási fokozat elrendelését is indítványozta.

A súlyosítás irányába ható elemek ellenére, az első fokú bíróság által enyhítő szakasszal kiszabott büntetés nem tekinthető törvénysértőnek, még ha olyan mértékben is lenne szükséges a szabadságvesztést kiszabni, ami a büntetési tételkeret alsó határát nem jelentős tartamban átlépné. Kisebb megváltoztatásra a Be. 371.§ (2) bekezdése nem ad lehetőséget, viszont nagyobb mérvű büntetés a kiszabottnál nem indokolt, ezért a súlyosításra irányuló fellebbviteli főügyészégi indítvány nem vezethetett eredményre.

Az első fokú bíróságnak az előírtnál eggyel enyhébb végrehajtási fokozat elrendelésére vonatkozó és a további járulékos döntései megfelelnek a jogszabályi rendelkezéseknek, ezért az ítéletábra az elsőfokú ítéletet a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében tévesen hívta fel a Btk. 36.§ (3) bekezdését, mert amennyiben a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés fegyház fokozatban került volna végrehajtásra, azt a Btk.37.§ (3) bekezdés ad) pontja alapján kellene elrendelni.

Az ítélet tábla a Btk. 92.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett az elsőfokú ítélet kihirdetését követően a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő tovább folyó beszámításáról a másodfokú határozat meghozatalának napjáig.

A kirendelt védőnek az iratok tanulmányozásával, jelenléti díjával és útiköltségével kapcsolatban, a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat.

Győr, 2016. évi május hó 10. napján

Dr.Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr.Miklós Mária sk.
a tanács tagja, előadó

Dr.Takácsné dr.Helyes Klára sk.
a tanács tagja

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Győri Törvényszék 2015. december hó 3. napján kelt B.37/2015/42. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2016. évi május hó 10. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül kiadó